

Til § 11

Til stk. 1

Direktivet stiller krav om, at der iværksættes nødvendige foranstaltninger med henblik på at forebygge forringelse af alle overfladevandområder og grundvandsforekomster. Bestemmelsen gælder for alle vandforekomster, men har særlig betydning, hvor tilstanden er bedre end god, idet der så skal træffes foranstaltninger med henblik på at sikre denne bedre tilstand.

Bestemmelsen svarer til de principper, der ligger til grund for de eksisterende danske miljøregler, som har til formål at forebygge forurening, og hvor det er et princip, at der ikke »fyldes op« til bestemte grænser, men at forureningen begrænses mest muligt.

Til stk. 2

Med bestemmelsen er der givet mulighed for en midlertidig forringelse af tilstanden. Før bestemmelsen kan bruges, skal der være tale om ekstraordinære forhold. Det vil sige forhold, der ikke kunne have været forudset i f.eks. en beredskabsplan. Det kan enten være naturlige forhold eller ulykker. Eksempler på naturlige forhold kan være ekstraordinært meget nedbør, som medfører større udvaskning af næringsstoffer. Ved ulykke forstås bl.a. nedbrud på et renseanlæg eller et afløbssystem, som ligger udover, hvad et almindeligt beredskabssystem kan tage højde for. På renseanlæg må der for eksempel forventes at være et overvågningssystem og procedurer til at imødegå større udslip.

Med bestemmelsen følger en forpligtelse til dels at begrænse skadens omfang, dels at genoprette tilstanden efter en sådan midlertidig forringelse af tilstanden, idet der skal tages alle praktisk gennemførlige skridt for at mindske den skadelige indvirkning på vandforekomsten. Som eksempel kan nævnes et beredskab, der kan afspærre et forurenede vandløb og opsamle det forurenede vand fra vandløbet.

Når der i bestemmelsen står, at tilstanden så vidt muligt skal genoprettes, skyldes det, at når f.eks. et vandløb har været voldsomt forurenede, må der på trods af diverse genopretningsforanstaltninger forventes en vis tid, før vandløbets biologiske tilstand har samme kvalitet som før.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastsætter i overensstemmelse med direktivet, at der ikke må ske en øget direkte eller indirekte forurening af overfladevand, medmindre foranstaltninger til gennemførelse af dette vil føre til øget forurening af miljøet som helhed. Dette er et direktiv-

krav som er videreført fra Rådets direktiv (76/464/EØF) om udledning af visse farlige stoffer til Fællesskabets vandmiljø. EF-domstolen har i dom af 29. september 1999 i sag C-231-97 afgjort, at direktivkravet bl.a. omfatter alle tilførsler af stoffer til overfladevand uanset om det sker direkte eller indirekte. Et eksempel på indirekte tilførsel er emission til luften, som derefter slår ned på overfladevand, eller på jorden eller faste overflader for derefter at ende i overfladevand via regnvandsafledning. Der er dog en undtagelse fra kravet, hvis iværksættelse af den foranstaltning, som skal begrænse forureningen af overfladevand, samtidig fører til en forøgelse af forureningen af miljøet som helhed. Det vil sige ved at flytte eller generere et forureningstryk, der samlet set vil have større betydning på andre miljøområder.

Bestemmelsen indeholder desuden en pligt til ved udarbejdelse af vandplanen også at tage hensyn til forurening af havet uden for vanddistrikterne. Bestemmelsen følger af direktivets art. 11, stk. 6.

Direktivet har også til formål at bidrage til at opfylde de forpligtelser, som Fællesskabet og medlemsstaterne har indgået som parter i forskellige internationale aftaler vedrørende beskyttelse af havmiljøet. Det forudsættes derfor, at medlemsstaterne ved gennemførelse af foranstaltninger tager alle relevante skridt for at undgå at øge forureningen af havmiljøet. Det er herunder direktivets endelige mål at standse eller ud fase udledninger, emissioner og tab, af prioriterede farlige stoffer og at bidrage til at opnå koncentrationer i havmiljøet, der er tæt på baggrundskoncentrationerne for naturligt forekommende stoffer og tæt på nul for menneskeskabte syntetiske stoffer.

Til § 12

Til stk. 1

Direktivets artikel 4 fastsætter fælles EU-mål for beskyttelsen af overfladevand og grundvand.

God økologisk tilstand betyder, at de biologiske forhold for de enkelte typer af overfladevandområder kun er svagt ændrede som følge af menneskelig aktivitet, og kun afviger lidt fra, hvad der normalt gælder for typen af overfladevand under uberørte forhold. Direktivet definerer yderligere kravet om de biologiske forhold blandt andet i forhold til vegetationens, smådyrs og fiskefaunaens sammensætning, tæthed og udbredelse. Til god økologisk tilstand hører også, at de hydromorfologiske og fysisk-kemiske forhold, herunder næringsstofforhold, skal have værdier, der sikrer, at økosystemet fungerer, således at specifikationer for de biologiske forhold opnås. Ved uberørte forhold forstås den tilstand, som et vandområde ville befinde